

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 147/2026-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■, zastúpenej Advokátska kancelária PECNOVÁ a spol. s.r.o., Bottova 2A, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4CdoPr/9/2025 z 25. novembra 2025, rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5CoPr/3/2024 z 24. septembra 2024 a rozsudku Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. B3-17Cpr/11/2020 zo 7. augusta 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4CdoPr/9/2025 z 25. novembra 2025, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5CoPr/3/2024 z 24. septembra 2024 a rozsudkom mestského súdu sp. zn. B3-17Cpr/11/2020 zo 7. augusta 2023. Napadnuté rozhodnutia navrhuje zrušiť, vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie, priznať jej primerané finančné zadostučinenie v sume 8 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa ako žalobkyňa žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava III (neskôr mestský súd) domáhala určenia, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou z 21. apríla 2020, ktorá jej bola daná zo strany zamestnávateľa ako žalovaného v tomto konaní podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, je neplatné, pracovný pomer naďalej trvá a žalovaný je povinný zaplatiť jej náhradu mzdy od 1. augusta 2020 až do znovu umožnenia výkonu práce, ako aj nahradiť trovy konania. Podanú žalobu odôvodnila účelovým skončením jej pracovného pomeru z dôvodu organizačných zmien vyvolaných žalovaným. V tejto

súvislosti argumentovala predovšetkým posilnením marketingového oddelenia, na ktorom pracovala, o externého spolupracovníka na základe mandátnej zmluvy, a to krátko pred podaním výpovede. Rozsudkom mestského súdu bola žaloba sťažovateľky zamietnutá, žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a svedkyňi bol proti sťažovateľke priznaný nárok na svedočné v plnom rozsahu. V odôvodnení rozsudku mestský súd konštatoval splnenie predpokladov platnej výpovede zamestnávateľa podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, pričom poukazoval na preukázané znižovanie počtu zamestnancov v čase nástupu pandémie a obmedzenie marketingových aktivít žalovaného, v dôsledku čoho bolo celkom logicky zrušené okrem iných i jedno z troch pracovných miest na marketingovom oddelení. Zároveň podperne k svojej argumentácii doplnil, že výber zamestnancov, s ktorými bude pracovný pomer ukončený, patrí žalovanému ako zamestnávateľovi. Sťažovateľka proti rozsudku mestského súdu podala odvolanie.

3. Rozsudkom krajského súdu bol rozsudok mestského súdu potvrdený a žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Krajský súd konštatoval vecnú správnosť rozsudku mestského súdu, pretože sťažovateľka nepreukázala, že rozhodnutie o organizačnej zmene bolo v rozpore s dobrými mravmi a nesledovalo cieľ predpokladaný § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, a taktiež konštatoval, že sama sťažovateľka uviedla, že iná vhodná pracovná pozícia u žalovaného nebola voľná. K argumentácii týkajúcej sa výpovedného dôvodu krajský súd podrobne vyhodnotil obsah rámcovej mandátnej zmluvy medzi žalovaným a externým spolupracovníkom, uzatvoriac, že žalovaný jednoznačne nepotreboval práce vykonávané sťažovateľkou v pôvodnom rozsahu. V spojení s týmto záverom ďalej poukázal na to, že sťažovateľka pre prekážky na strane žalovaného nevykonávala prácu ani v priebehu plynutia výpovednej doby a jej pracovné miesto bolo obnovené až po odznení pandémie v januári 2022. Podperne konštatoval, že na základe mandátnej zmluvy neboli vykonávané žiadne práce, čo s vysokou pravdepodobnosťou súviselo s pandemickou situáciou.

4. Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentuje proti napadnutým rozhodnutiam tým, že:

a) Napadnuté rozhodnutia súdov zúčastnených na rozhodovaní tejto veci sú poznačené arbitrárnosťou, ktorá sa prejavuje ignorovaním systematickej manipulácie žalovaného s dvomi organizačnými zmenami, nepreskúmaním súladu týchto zmien s dobrými mravmi, formálnym posúdením skutkového stavu, najmä obsahu mandátnej zmluvy, časovej následnosti a obsahového rozporu medzi emailom, ktorý preukazuje posilnenie marketingového oddelenia, a rozhodnutím o zrušení jej pracovného miesta prijatým dva dni po doručení tohto emailu, nepreskúmaním splnenia povinnosti ponúknuť zmenu pracovných podmienok namiesto výpovede a s ním spojeným nepotizmom, nedostatočným odôvodnením otázky nepreskúmania existencie iných vhodných pracovných miest, ignorovaním širšieho kontextu tejto veci, v ktorom jednotlivé preukázané

skutočnosti vo svojom súhrne vytvárali silnú prezumpciu diskriminácie, zneužitia práva žalovaným a jeho konania v rozpore s dobrými mravmi, neaplikovaním právnych zásad *in dubio pro operario* realizujúcich ochrannú funkciu pracovného práva. Súdny nereguloval ani na otázku dodržania procesných požiadaviek pri prerokovaní výpovede s odborními. Krajský súd iba prevzal argumentáciu mestského súdu bez toho, aby sa samostatne a vecne zaoberal uvedenými námietkami sťažovateľky.

b) Sťažovateľka bola potenciálne vystavená diskriminácii na základe veku a pohlavia, čomu nasvedčujú viaceré indície [vek a pohlavie sťažovateľky, jej dlhodobé pôsobenie a vysoká kvalita práce, manipulácia s dvomi organizačnými zmenami, ponúknutie dehonestujúcich a fyzicky nemožných pracovných miest, averzia nadriadenej k nej, obdobie pandémie, nepotizmus (mandátna zmluva uzavretá s manželkou bývalého kolegu a člena predstavenstva)], avšak súdy sa ani s týmito skutočnosťami vytvárajúcimi prezumpciu diskriminácie vôbec nezaoberali.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. K porušeniu označených práv sťažovateľky malo dôjsť v dôsledku nedostatočného odôvodnenia napadnutých rozhodnutí vo vzťahu k jej jednotlivým námietkam týkajúcim sa nesprávneho posúdenia účelovosti vykonaných organizačných zmien zamestnávateľa, ako aj nesprávneho posúdenia diskriminačného prístupu k sťažovateľke na základe veku a pohlavia.

III.1. K porušeniu označených práv rozsudkami mestského súdu a krajského súdu v preskúmanom konaní:

7. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka proti napadnutému rozsudku mestského súdu podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd, a proti rozsudku krajského súdu podala dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd.

8. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy), z ktorého vo vzťahu k napadnutým rozsudkom mestského súdu a krajského súdu vyplýva, že o ochrane práv sťažovateľky rozhodovali iné súdy (odvolací súd, resp. dovolací súd). Princíp subsidiarity je na zákonnej úrovni upravený v § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého ústavná sťažnosť je neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. Vykonanie vecného prieskumu rozsudku mestského súdu odvolacím súdom a prieskumu rozsudku krajského súdu dovolacím súdom (pričom sťažovateľka netvrdí, že by nejakú námietku uplatnenú v ústavnej sťažnosti nemohla uplatniť už v dovolaní) vedie k záveru o neprípustnosti ústavnej sťažnosti v tejto časti, a tým aj k jej odmietnutiu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.2. K porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

9. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený abstraktne preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery z neho všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu

zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie podústavného práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu, ako aj jeho procesné pochybenia môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu výlučne vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie konkrétneho základného práva alebo slobody vyplývajúcich z ústavy, resp. práva garantovaného prostredníctvom medzinárodnej zmluvy o ľudských právach, ktorou je Slovenská republika viazaná (napr. II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015, IV. ÚS 648/2022).

10. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom podaného dovolania i napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v kontexte sťažovateľkou predloženej argumentácie. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že z porovnania obsahu opravných prostriedkov (odvolania a dovolania) využitých sťažovateľkou v predchádzajúcom konaní a obsahu ústavnej sťažnosti je celkom zjavné, že argumentácia v ústavnej sťažnosti je sčasti založená na iných rozhodujúcich námietkach (predovšetkým časť G ústavnej sťažnosti – tvrdenie o existencii dvoch organizačných zmien, doplnenie argumentácie k povinnosti ponúknuť zmenu pracovných podmienok, ignorovanie širšieho kontextu veci, diskriminácia sťažovateľky).

11. Ak sťažovateľka až v ústavnej sťažnosti uplatnila argumentáciu, ktorú neuplatnila v dovolaní (bez toho aby uviedla relevantný dôvod, ktorý by jej bránil túto argumentáciu riadne a včas uplatniť), musí ústavný súd túto nekonzistentnú časť argumentácie odmietnuť ako neprípustnú pre nerešpektovanie princípu subsidiarity. Zmysel ústavnoprávneho prieskumu rozhodnutia dovolacieho súdu môže byť naplnený len vtedy, ak sťažovateľka riadne a vyčerpávajúco využila procesne prístupné právne prostriedky ochrany práv a následne v ústavnej sťažnosti vecne a právne kvalifikovane konfrontuje závery dovolacieho súdu z pohľadu ich nesprávnosti či nedostatočnosti. Najvyšší súd totiž svoj záver o neprípustnosti dovolania formuloval výlučne pri zohľadnení obsahu podaného dovolania, preto aj pri ústavnoprávnom prieskume je ústavný súd oprávnený posúdiť napadnuté rozhodnutie len v tomto rámci, keďže nie je ďalšou opravnou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva.

12. Po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa dovolacou argumentáciou riadne zaoberal, v snahe porozumieť jej navyše sám identifikoval z obsahu podaného dovolania aj dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, hoci ho sťažovateľka v dovolaní explicitne neuplatnila. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd v jednotlivých podbodoch bodu 17 napadnutého uznesenia súhrnne poukázal na nosné závery rozsudku krajského súdu týkajúce sa splnenia hmotnoprávnych predpokladov platnej výpovede o tom, že prijaté organizačné zmeny neboli účelové. V tejto súvislosti poukázal na závery súdov týkajúce sa znižovania počtu zamestnancov v čase nástupu pandémie, ďalej na právo zamestnávateľa určiť si prepustených zamestnancov, radikálne opatrenia štátu v súvislosti s epidemiologickou situáciou v danom čase, v dôsledku ktorých logicky prihliadal žalovaný na nevyhnutné obmedzenie svojich marketingových aktivít netvoriacich predmet jeho hlavnej činnosti, ďalej na záver týkajúci sa s týmto obmedzením súvisiaceho racionálneho postupu žalovaného smerujúceho k čiastočnému nahradeniu marketingových aktivít externe uzavretou mandátnou zmluvou, ako aj na závery týkajúce sa posúdenia samotného obsahu mandátnej zmluvy, čo sa týka objemu dohodnutých prác, výšky odmeny, dĺžky trvania tejto zmluvy, ako aj objemu realizovaného plnenia z tejto zmluvy.

13. Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľky týkajúcej sa dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP najvyšší súd v bodoch 25 a nasl. napadnutého uznesenia jasne argumentoval, že len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú mal podľa sťažovateľky riešiť odvolací súd nesprávne, mu umožňuje posúdiť, či ide o otázku podľa § 421 ods. 1 CSP. V bode 31 napadnutého uznesenia najvyšší súd uviedol, že napriek jeho snahe porozumieť sťažovateľke z obsahu ňou podaného dovolania ako celku nebolo možné vyabstrahovať, ktorú konkrétnu právnu otázku namietala. Napriek tomuto konštatovaniu sa v bodoch 32, 33 napadnutého uznesenia zaoberal aj ňou namietanými rozhodnutiami najvyššieho súdu a konštatoval, že nosné závery týchto rozhodnutí nie sú v kolízii so závermi prijatými súdmi v preskúmanom konaní.

14. Ústavný súd zdôrazňuje, že v dôsledku nedostatočného vymedzenia dovolacích dôvodov najvyšší súd ako súd dovolací ani nemohol pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu, pretože by neprípustným spôsobom nahrádzal povinnosť dovolateľa, teda v danom prípade sťažovateľky, jasne a zreteľne vymedziť dovolacie otázky, čím by uskutočnil procesne neprípustný dovolací prieskum (I. ÚS 190/2022).

15. Ústavný súd konštatuje, že právny záver o neprípustnosti dovolania je v napadnutom uznesení zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. Najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľky odmietnuť ako neprípustné, a ústavne konformným spôsobom sa vysporiadal so všetkými dovolacími námietkami sťažovateľky. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, neuvádzajúc relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

16. Vychádzajúc z týchto skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu